

ALINA PURCARU

Catrina și
Marele Domn-Somn

Ilustrații de

MIHAELA PARASCHIVU

CARTIER codobelc

— NU-MI PLACE SĂ DORM, Somnul e rău! striga furioasă, cu sprâncenele încruntate de furie, Catrina, o fetiță care credea că ora de culcare e mereu o pedeapsă. Îi plăcea din cale-afară să se joace. Mereu și mereu își purtea aceeași dorință secretă: să nu doarmă niciodată și să se joace fără încetare.

Auzind acestea, mama ei i-a răspuns,
îngrijorată:

— Catrina, ai grija ce spui. S-ar putea să
treacă pe aici Marele Domn-Somn, el sau
Domnica-Somnica, sau chiar copilul lor, Pui
de Somn. Ce-o să spună dacă te-aud vorbind
aşa?

— Nu-mi pasă de ei! N-au decât să se
supere. Somnul nu e bun!

Şi, îmbufnată, Catrina se îndreptă spre
mica ei bibliotecă de unde alese cinci cărți
(căci şi cititul e un joc!). Era ora poveştilor.
Atunci a început totul. Mama a luat prima
carte şi i-a citit-o de două ori, aşa cum a

rugat-o fetița. Apoi, Catrina i-a întins a doua carte și apoi a treia și tot aşa, fără ca ochișorii, sprâncenele sau mânuștele agitate să-i obosească vreun pic. Pleoapele nu i se îngreunau, ca în vremurile bune, când, ademenit cu poveste după poveste, Marele Domn-Somn se îndura să apară. Apoi el lua fetița în brațe și, legănând-o încetisor, alunecau împreună în Țara Viselor. De data asta nimic: nici măcar Domnica-Somnica, mai miloasă și mai nepretențioasă decât alesul ei, nu părea să se arate.

— Catrina, te rog, închide ochișorii, îi spuse mama. Măcar pe Pui de Somn să-l

